

Göç

– Nurettin Önder · 09 Ekim 2012

Fikrimin hırsızıydı uyuşuk ömrüm
Dirhem dirhem eksilirim hayattan yana
Cazgırı olur rüzgar
Sabah ve gecenin
Canhıraş yeni bir döngü
Yalnızlık isteminin

Yüzümün kıyısında hitabı ayazın
Kuytularıma ısmarlanmış telaşı alaca bir kışın
İlleti olurum sokaklarımdaki telaşın
Yağmur koşar
İslanır kınından sıyrık bıçak sırtı yaşamın

Kapılar örtük
Zıvanasında paslı gurur her açılım
Kokulu bir yaşam ahengi
Dağılır öte kıyılarda akisli bir sesin

Deşilir ferman,
Kısır söylemlerin altında ezilir ahraz dil
Her âmâ/delik mümkün
Görünür- görünmez kavimlerde çöker sükun
Göç eder kentler kızıl güneşten
Çıt kırıldım bir kamer
Doğar en kusurlu bir gökten

//Sen dilinin altına bir ezgi sakla kahin
İrağa oturak eylemi sal
Yerden bitme bir efendiye çeşni sun
Nasılsa ateş olsa da
Zamanla küle döner..//

Zeval bulmaz mevsim

Sokak düşlerinde küflü bir lambanın
Fik-ri hilkatlere öfkeler tembihlenir
Sesiz nehirlerin akislerine kuş sesleri serilir

Her ağıtı ninni bellettiler bize
Her kurşun yarasını iyi ederdı yalancı bir hekim
Talan edilirdi hayallerimiz
Geceye simsar edilen kapkara suallerin

// Ruhum göç yeridir
Her muallak söylenceden.
Her söz veriş
Yeni bir unutuluştu aslında
Can kesigi ömre av gibiydi her haykırış.
Kendi cebinde zindan saklar gibi bir mahpusluk her an.. //

Yolak bir düşselliğın feveran misyonu yüklemek gibi
Sözlerin intikal edişine her defasında barikat gerildi
Us sustu..
Bizler kavmimizden göçtük

Nurettin Önder

.